

PURJEHTII KOHTI KOHTALOA

Gdanskista La Rochelleen

1 LUKU

Rannalla, jossa joki kietoutui mereen, seisoj vanha puulaiva. Sen sammal- ja suolakerroksen peittämä runko kertoi monien vuosien tarinaa, ja merituulen tuoksusta läpimärkä kansi näytti todistaneen lukemattomia seikkailuja. Tällä laivalla Adela oli saapunut Lyypekistä, laivalla, joka oli aloittanut uuden luvun hänen elämässään. Muistot tuosta matkasta olivat hänelle sekoitus iloa ja tuskaa, ja nyt, kun hän katseli palavaa hylkyä, hän tunsi kaiken tuntemansa katoavan savun tuoksinassa. [kuva 1 alku]

Adela tuijotti lasittunein silmin laivaa nielevää tulta. Kuvat menneisyydestä pyörivät hänen mielessään: Hansin kanssa vietetyt hetket, heidän ensimmäinen yhteinen katseensa, lämmin ääni, joka yhä kuului hänen korvissaan. Jokainen näistä muistoista oli kuin kipinä, joka ruokki hänen tunteitaan, eikä hän voinut työntää niitä pois. Eikä hän sitä paitsi halunnutkaan.

Huolimatta pitkästä erosta, ajatukset hänen rakkaastaan eivät koskaan jättäneet häntä. Jokaisen rantaan törmäävän aallon lyönnin myötä hänen epäilyksensä kasvoivat. Löytyisikö heidän kohtalonsa koskaan uudelleen yhteen? Säilyisikö tunne, joka oli kukoistanut niin voimakkaasti ennen hänen paluutaan, elossa? Jokaisen kuluvan päivän, jokaisen muiston myötä hän epäili yhä enemmän, että he olisivat enää koskaan yhdessä.

Adela oli viettänyt lähes koko iltapäivän katsellen, kuinka alus katosi liekkeihin. Hän oli toivonut, että viimeisten kipinöiden ja tuhkakasan myötä myös hänen tunteensa Hansia kohtaan sammuisivat, mutta kotiin palattuaan tunteet vain voimistuivat. Hän tiesi, että hänen oli tehtävä asialle jotain, mutta hänellä ei ollut siihen varaa ennen kuin hänen isänsä terveydentila oli vakiintunut. Hän ei halunnut lähteä ilman varmuutta siitä, että hänen isästään huolehdittiin, ja hän tunsi, että vain hän saattoi antaa sen.

Koska sairaus alkoi pahentua, Adela tiesi, että hänen oli autettava isäänsä toipumaan. Joka aamu ja ilta hän tarkisti, ettei isältä puuttunut mitään, että hän oli saanut oikeat lääkkeet, ja teki päiväkirjaansa muistiinpanoja sairauden kulusta ja sen jälkeisistä oireista. Ajatukset isästä ja tämän kärsimyksistä olivat hänelle sietämättömiä. Hän tunsi itsensä voimattomaksi, mutta päätti kuitenkin tehdä parhaansa.

Hän oli nähnyt heidän yhteiset hetkensä tuleissa - hymyt, lämpimät katseet, lupaukset. Nyt kaikki oli palanut. Hän katsoi palavaa romua ja päätti:

•Anna sen palaa menneisyyden mukana.

Kun viimeinen liekki hiipui, Adela tunsi olonsa helpottuneeksi. Alus oli pelkkää materiaa, ja side, joka oli kerran yhdistänyt hänet Hansiin, oli nyt vain muisto.

Hän tiesi, että hänen oli nyt elettävä sairaan isänsä ja veljensä vuoksi, joiden kanssa hän saattoi pian jäädä yksin. Laiva oli palanut maan tasalle, mutta Adela yritti kaikin voimin päästää irti ajatuksista Hansin kiintymyksen liekistä. Tämän muiston oli määrä ohjata häntä läpi elämän, kuten laiva, joka aikoinaan purjehti aaltojen halki.

Liekki, joka oli hitaasti sammumassa, oli Adelan isä. Vaikeasti sairas, hän yritti taistella sairauttaan vastaan, mutta hänen kohtalonsa näytti olevan ennalta määrätty. Hänen ruumiinsa kieltäytyi ajan myötä tottelemasta häntä; hän tunsi vain kipua ja pelkoa. Häntä piinasivat ajatukset siitä, että hän joutuisi jättämään lapsensa yksin, ja hänellä olisi vain niukka summa, jolla hän pystyisi kattamaan peruselinkustannukset kuukauden tai kahden ajan. Korkea kuume piti hänet hereillä öisin, jolloin synkille ajatuksille jäi enemmän aikaa. Hän ei kuitenkaan tiennyt ystävänsä auttavasta kädestä. Roland, joka pelkäsi ystävänsä

perheen tulevaisuuden puolesta, kirjoitti kirjeen tyttärelleen Adelalle. Kirje oli täynnä lämpimiä sanoja ja tuen vakuutuksia. Hän oli hyvin tietoinen niistä vaikeuksista, joita Adela ja Conrad saattoivat kohdata tulevan talven ja epidemian aiheuttaman epävarmuuden vuoksi, joten hän ehdotti, että he asuisivat hänen luonaan La Rochellessa. Rolandin ehdotus oli osoitus syvästä ystävydestä ja huolenpidosta rakkaitaan kohtaan. Kirjeessä hän kuvaili kotiaan turvallisena turvapaikkana, jossa sisarukset voisivat saada jälleen rauhan ja turvallisuuden. Hän lupasi Conradille työpaikan kauppasatamasta ja tarjosi Adelalle apua hänen sairaanhoitoharrastukselleen sopivan ammatin löytämisessä. Hän lisäsi myös, että hänen kodissaan olisi aina tilaa ystäville ja perheelle ja että hänen ovensa oli aina avoinna apua tarvitseville. Adela luki kirjeen henkeään pidätellen ja tunsu tunteidensa kiehuvan sisällään. Toisaalta hän kaipasi jonnekin turvaan, mutta toisaalta hän tunsu, että lähtemällä kotoa hän jättäisi osan tarinaansa. [kuva 2]

LUKU 2

Eräänä pimeänä iltana hänen isänsä makasi sängyllään palavien kynttilöiden ympäröimänä. Adela ja hänen veljensä pitelivät hänen käsiään, ja hänen katseensa vaelsi ympäri huonetta. Kaikki oli niin hiljaista ja rauhallista, aivan kuin aika olisi pysähtynyt. Adela pystyi kuulemaan kadun äänet - ihmisten huudot, kaupungin läpi kulkevat kärryt. Rutto ei säästänyt ketään. Kuoleva isä katsoi lastensa silmiin ja hymyili heikosti. Hänen kätensä olivat kylmät ja iho kalpea. He tiesivät, että se oli loppu. Adela puristi häntä tiukasti ja puhui hiljaa:

•Me selviämme.

Hän sulki silmänsä ja antautui väistämättömälle. Hänen sielunsa oli poistumassa hänen ruumiistaan, ja maailma muuttui harmaammaksi ja surullisemmaksi. Oli sateinen päivä, aivan kuin itse taivas itkisi heidän kanssaan. Hautausmaa näytti vielä synkemmältä, ja pilvet roikkuivat raskaina hautakivien yllä. Kaikki tämä tapahtui, kun lapset hautasivat omaa isäänsä. Conradin pienet kädet pitelivät märkää rukousnauhaa, ja hänen silmänsä olivat täynnä surua ja lausumattomia sanoja. Hän pystyi vain tukemaan siskoaan ja katsomaan puista arkkua, jota laskettiin hitaasti kuoppaan, jolloin tuntui kuin hiukkanen hänestä olisi lukittu ikuisen lepopaikkaansa. Adela tarrasi tiukasti kiinni veljensä käsivarteen. Hänen silmänsä olivat punaiset itkusta, mutta hän yritti olla vahva. Kaikki olivat läpimärkiä, mutta kukaan ei ollut lähdessä. Kaikki halusivat viimeisten hetkiensä isänsä kanssa kestävän mahdollisimman pitkään. Sade valui pitkin heidän kasvojaan ja sekoittui kyyneliin. Jokainen pisara esti sisaruksia unohtamasta ahdinkoaan. Heidän isänsä oli nyt vain muisto, mutta tuo muisto oli niin elävä, että se sattui. Ja niin lapset hautasivat isänsä sateisena päivänä. Se ei ollut helppoa. Mutta he tiesivät, että isä pysyy aina lastensa sydämissä, vaikka hän olisi poissa. Ja sade, joka satoi, oli kuin siunaus taivaasta, joka virtasi heidän kyyneltensä mukana. Adela, joka oli täynnä toivoa isänsä toipumisesta, menetti isänsä sairauden myötä kaiken - kunnianhimonsa,

ajatuksen paremmasta tulevaisuudesta ja ennen kaikkea olemassaolon tarkoituksen. Hän tiesi, että hänen oli jatkettava Conradin vuoksi. [kuva 3]

LUKU 3

Aika kului, ja tyttö sai hiljalleen takaisin energiaa ja motivaatiota oppia lisää elämäntarinastaan. Viikkojen myötä säästöt kuitenkin loppuivat. Epätoivon vallassa Adelan oli vaikea aloittaa työtä, mutta hänen oli huolehdittava veljestään ja annettava tälle mahdollisuus koulutukseen. Ponnisteluistaan huolimatta hän epäonnistui.

Kaikkea tätä seurasi hänen veljensä Conrad, joka ei ollut enää pikkupoika. Hän kasvoi, ymmärsi yhä enemmän ja tajusi, että hänen oli autettava perhettä. Hän päätti - hän hiipisi laivaan saadakseen rahat, jotka auttaisivat heitä selviytymään. Hän tiesi, että hänen oli tehtävä tämä helpottaakseen sisarensa taakkaa. Samalla hän oli tietoinen siitä, että Adela ei ymmärtäisi hänen rahanhankinta-aikeitaan. Hän olisi halunnut, että Adela seuraisi mieluummin kauppiaan uraa. Conrad otti mukaansa tarpeellisimmat tavarat ja lähti varhain aamulla Danzigin tuttuja katuja pitkin kohti satamaa. Muistot alkoivat täyttää hänen ajatuksiaan. Laivaan noustessaan hän muisteli jokaista hetkeä, jonka hän oli viettänyt isänsä ja Adelan kanssa. Hetken aikaa hän tunsu nostalgiaa ja syyllisyyttä perheensä jättämisestä.

Samaan aikaan Adela nousi sängystä tietämättään ja huomasi, että hänen veljensä ei ollut huoneessaan. Hämmästyneenä hän katsoi ulos ikkunasta ja näki Conradin suuntaavan kohti satamaa. Hän seurasi häntä välittömästi. Kun hän lähestyi laituria, hän huomasi ihmisjoukon ja läheisessä satamassa kiinnittyneen laivan. Adelan sydän hakkasi kovempaa. Kun hän saapui paikalle, hänen katseensa osui Conradiin, joka oli nousemassa laivaan. Hän jähmettyi, ja kauhua täynnä olevat ajatukset nousivat hänen mieleensä. Hän lähestyi veljeään ja huusi kovaan ääneen:

- Conrad! Mitä sinä teet! - Hänen veljensä kääntyi ympäri, ja hänen silmissään näkyi sekä päättäväisyyttä että pelkoa.
- Minun on tehtävä tämä, Adela. Emme voi jatkaa näin. Minun on saatava rahaa, jotta voimme auttaa meitä! - hän vastasi, vaikka hänen äänessään kuului epäröintiä. Adela, joka suuttui yhä enemmän, huudahti:
- Etkö sinä ymmärrä! Se on vaarallista! Sinä voit kuolla! Enkä minä voi menettää sinua! Heidän äänensä kävi yhä kovemmaksi, mikä herätti ohikulkijoiden huomion.
- En voi antaa sen tapahtua! Minun on oltava vahva, luota minuun, Conrad vastasi yrittäen vakuuttaa sisarensa suunnitelmastaan.

Adela tunsu sen kiehuvan sisällään.

- En jätä sinua yksin! Jos haluat uida, tulen mukaasi! - hän päätti, koska tunsu, ettei hänellä ollut muuta vaihtoehtoa.

Heidän riitansa muuttui tunnekamppailuksi, jossa molemmat yrittivät vakuuttaa toisensa, ja heidän siteensä joutui koetukselle ennennäkemättömällä tavalla. Adela ja Conrad nousivat yhä jännittyneessä ilmapiirissä laivaan. Puiset lankut narisivat heidän jalkojensa alla, ja tuuli nykäisi heidän vaatteitaan tuoden mukanaan meren ja seikkailun tuoksun.

Epävarmuuden tunne sykki heidän sydämissään, mutta he molemmat tiesivät, ettei paluuta ollut.

Laiva oli vanha, mutta silti majesteettinen. Purjeet liehuivat ylpeinä tuulessa, vaikka ajan kulumisen merkit näkyivätkin. Kun kapteeni antoi merkin purjehtia pois, Adela tunsu maan katoavan jalkojensa alta. Hänen sydämensä hakkasi kiivaammin, ja mielikuvat perhekodista, jonka he olivat jättäneet taakseen, pyörivät hänen mielessään.

Heti laivaan noustuaan Adela päätti, että hänen uusi elämänsä laivalla olisi aloitettava hankkimalla tietoa määränpäästä.

- Hei, sinä, sinipaitainen! - hän huusi - mikä tämä laiva on ja minne se menee?
- Se on Hansaliiton sota-alus. Me purjehdimme tukemaan laivastoa Englannin kanssa käytävässä konfliktissa - huudahti majesteetti.
- Hienoa. Vielä enemmän verta ja kuolemaa, juuri mitä tarvitsimmekin”, Adela ajatteli, mutta kaikki, mitä hän sanoi ääneen, oli jotakin kiitoksen ja tuskallisen haukkumisen väliltä. Tässä vaiheessa Adelasta teki mieli vääntää käsiä ja antaa kohtalonsa pelkän sattuman käsiin, mutta hän tiesi, että jos hän ei tekisi mitään, hänen veljensä terveys ja henki olisivat jatkuvassa vaarassa, eikä hän voinut antaa sen tapahtua.
- Hei, jos olemme jo täällä, voimme ainakin yrittää tienata rahaa. Olen varma, että he tarvitsisivat ylimääräistä kättä sodassa sitomaan ja hoitamaan haavoittuneita, hän sanoi itsekseen yrittäen olla ajattelematta vaaraa ja keskittyä siihen, että pääsisimme elossa pois.
- 'Ensin minun on löydettävä tuo hölmö veljeni, sitten meidän on mentävä vahtipäällikön luo hakemaan ruoka-annoksia, kysyttävä mahdollisuudesta miehitykseen ja neuvoteltava jonkinlainen palkka upseerien kanssa', Adela laski päässään.

Kun suunnitelma oli juuri muodostunut hänen päässään, tyttö lähti etsimään veljeään. Se ei muuten ollut kovin vaikeaa, sillä kuusitoistavuotias kvasisotilas ei välttynyt merimiesten huomiolta, ja Adela törmäsi häneen tiukan piirin ympäröimänä keskellä koppia.

- Minulle. Ja heti”, hän määräsi heittäen vihaisia katseita jokaiselle, joka uskalsi vastustaa.
- Meidän on puhuttava, hyvin vakavasti - hänen veljensä, joka aisti tilanteen vakavuuden, ei edes yrittänyt väistää keskustelua.
- Olen jo matkalla. Antakaa minun vain ottaa matkalaukkuni - hän vastasi selvästi huolestuneena.

Molemmat menivät kannelle ja etsiessään paikkaa, jossa he voisivat neuvotella ilman uteliaita korvia, he menivät aivan keulaan, aivan keulapurjeen tuntumaan. Siellä Adela, joka koko ajan taisteli ajatusta vastaan heittää veljensä yli laidan, kertoi Adelalle suunnitelmastaan ja käski Adelan etsiä vahtimestarin, kun taas Adela puhuisi kapteenin kanssa.

- Ja muistakaa, ei mitään hölmöilyä. Meillä on ollut tarpeeksi ongelmia yhdelle päivälle”, Adela naureskeli kävellessään pois.

- Tavataan ruokasalissa mahdollisimman pian. Ja yritä vain saada minut etsimään sinua! - hän vittuili.

Tässä vaiheessa Conrad ei halunnut mitään muuta kuin olla erossa siskostaan ja olla menemättä tämän hermoille, joten hänelle ei tullut edes mieleen olla tottelematta tämän käskyjä. Tällä asenteella hän siirtyi nopeasti pois kohti upseerien hyttiä.

- Vihdoinkin hetken tauko, Adela ajatteli.
- Kaikki on suunniteltu ja hallinnassa. Nyt meidän täytyy vain toteuttaa suunnitelma ja rukoilla parasta.

Hieman paremmalla asenteella hän suuntasi kohti hyttiä, mutta sen sijaan, että olisi mennyt sisälle, hän astui komentosillalle, jossa hän löysi kapteenin kumartuneena karttojen ja käskyjen ääressä.

- Hyvää huomenta, hän sanoi, - Koska olemme tällä aluksella emmekä voi lähteä sieltä, olemme tulleet tiedustelemaan työtilaisuutta ja neuvottelemaan palkastamme.

Kapteeni, jonka tytön riehakas ääni oli selvästi tyrmännyt rytmistä, vastasi, että tyttö voisi työskennellä sairaanhoitajana ja ilmoittautua perän sairastuvalle, kun taas hänen veljensä löytäisi paikan työnjohtajana aliupseerin luota.

- Mitä palkkaan tulee, saatte kumpikin neljäkymmentä shillinkiä matkan päätteeksi, hän sanoi äänellä, joka osoitti halunsa lopettaa tämä tapaaminen.

Keskustelun kulkuun tyytyväinen Adela meni veljensä luo, joka, kuten kävi ilmi, oli jo ehtinyt keskustella tehtäviensä jakamisesta.

- No, miten se meni sinun kohdallasi? - kysyi Conrad ujosti - Onko meillä rahaa?
- Ei ennen kuin pääsemme maihin. Keskity nyt velvollisuuksiisi ja pyydän, ettet tee mitään typerää - Adelan äänensävy ei paljastanut sitä kiihkeää intohimoa, joka oli hetki sitten vallannut hänet jo pelkästä ajatuksesta veljensä käytöksestä.

Niinpä he molemmat istuutuivat perälle ja unohtivat hetkeksi päivän vaikeudet, halusivat toisiaan ja katselivat horisontin taakse hämärtyvää kotirannan siluettia. Meri oli tyyni, ja kevyt yötuuli täytti lempeästi purjeiden linjat. Se, mitä he molemmat eivät kuitenkaan osanneet odottaa, oli se, että tulevista kuukausista tulisi vaikeimpia ja pelottavimpia, mitä he olivat tähän mennessä kokeneet. [kuva 4]

He purjehtivat päiviä ja öitä suorittaen vielä nytkin kevyitä tehtäviä, jotka kapteeni oli määrännyt heille monta viikkoa sitten. Heidän auringonruskea ihonsa venytti luisia poskia vähäisen ruoan vuoksi. Kun he purjehtivat Tanskan salmien läpi, jännitys laivalla lisääntyi tuntuvasti lähestyvän sodan vuoksi. Tuuli ja myös tuuli ja aallot, mikä aiheutti merisairautta useille sotilaille, myös Adelan veljelle. Luonnonolosuhteiden aiheuttamien ikävyyksien lisäksi miehistö ei kuitenkaan joutunut vakaviin taisteluihin, jos ei lasketa yksittäisiä kahakoita, jotka oikeastaan muistuttivat varoituslaukausten ampumista.

Tähän oli tulossa muutos, kun Norna - aluksen nimi, joka viittasi norjalaisiin kohtalon jumalattariin, miellytti Adela erityisen paljon - saapui Englannin kanaalin vesille. Kello oli varhain aamulla. Aluksi he näkivät vain lukuisia majakoita veden yllä; näytti siltä, että he

olivat saapumassa satamaan. He kuitenkin tiesivät, että kyseessä olivat hansalaiset ja englantilaiset alukset, jotka nukkuivat ennen tulevaa taistelua. Kun yö vaihtui päiväksi, he alkoivat kuulla taisteluun valmistautumisen ääniä. Asemiin siirrettävien tykkien kolina, luoteja ja ruutilaatikoita kuljettavien peltitykkimiesten kolina ja kannen korkeilta paikoilta huudetut upseerien komennot korvasivat aiempien purjehduskuukausien vaisut, lähes idylliset tunnelmat. Näytti siltä, että taistelu oli alkamassa alkavan minä hetkenä hyvänsä.

Alus oli sekaisin, merimiehet ja sotilaat ryntäsivät taisteluasemiinsa, ja Adela hakeutui sairastuvalle lääkintäapuna, jossa hän odotti tulevaa haavoittuneiden aaltoa. Taivas oli pilvetön, ja verinen auringonnousu näytti pilkkaavan melkoisen monen merimiehen kohtaloa, jotka tuijottivat kauhuissaan lähestyvää englantilaista laivastoa, joka lukumäärältään vetosi hansalaiseen.

...

Odottelun ajan keskeytti äkillinen pamahdus ja maston jyrinä, jonka murtivat saapuvat salvot. Pian sen jälkeen englantilainen karakki ilmestyi Nornan tyyrpuurin puolelta maitomaisen valkoisessa sumussa. Sen jättimäisen rungon kyljet olivat kokonaan ambrosin peitossa, jossa näkyivät suurten rautakanuunoiden ja kranaatinheittimien ääriviivat. Aina silloin tällöin yksi porista syttyi keltaisena räjähdystenä, joka oli mustaa ruutia, ja taas satoi kranaatteja Danzigin suunnasta laivan päälle.

Kannella vallitsi kaaos. Tykkimiehet ryntäsivät aseimiinsa, työnjohtajat ryhtyivät kantamaan ammuksia ja ruutitynnyreitä, ja Adela ja muut lääkintämiehet hoitivat haavoittuneita miehistön jäseniä. Kapteeni ja hänen upseerinsa yrittivät kaikessa hässäkässä hallita tilannetta tuloksetta. Suurella vaivalla he onnistuivat koordinoimaan laukauksia kohti englantilaisia.

Ne kuitenkin kalpenivat valtakunnan joukkojen käytettävissä olleen tulivoiman rinnalla - jäljelle jäi vain pakeneminen. Kapteeni antoi perääntymiskäskyn ja valitsi ainoan turvallisen suunnan - länteen. Äkillisestä hyökkäyksestä yllättyneinä merimiehet eivät ehtineet purjeet kokonaan avata, ja sotakärri suihkutti alukseen jatkuvasti lisää lyijyaaltoja. Yhä useammat ihmiset joutuivat kranaattien uhriksi, eivätkä satamamiehet kyenneet enää poimimaan rungossa olevista rei'istä tulevaa vettä. Vasta yli puolen tunnin toivottoman taistelun jälkeen koko takilointi saatiin paikoilleen, ja ketteryytensä ansiosta pienempi koga alkoi väistää saarilta tulevaa laivaa, joka suuntasi tuuleen niin jyrkässä kulmassa, ettei karaka yksinkertaisesti pysynyt perässä. Epätavallisen pitkän tunnin takaa-ajon jälkeen Englannin kuningaskunnan lippua kantava alus luovutti taistelun ja purjehti nopean perän käännöksen jälkeen kohti kotisatamaa. Pian se katosi paksuun sumuun, ja ainoa jälki sen läsnäolosta oli kaikkialle levinnyt tuho norjalaisten kohtalonjumalattarien nimeä kantavassa Hansaliiton aluksessa. Norna oli surkeassa kunnossa. Rikkinäiset purjeet, jotka muistuttivat pikemminkin vanhoja lakanoita kuin aikoinaan kauniin laivan takilaa, roikkuivat irvokkaasti peräsimistä ja puomista. Vuodot ja reiät rungossa päästivät edelleen vettä sisään huolimatta valtavasta työmäärästä, eikä rungon korjaaminen vedessä ollut mitenkään mahdollista. On turvallista sanoa, että alus ei ollut kykenevä jatkamaan taistelua, ja ystävällinen satama oli löydettävä mahdollisimman pian. Pakeneminen pakotti kapteenin suuntaamaan länteen niin pitkälle, että hänen aluksensa päättyi Biscayne Bayn porteille. Sieltä lähin satama, joka pystyi vastaanottamaan tämän kaliiperin aluksen, oli vanha ranskalainen satamakaupunki La Rochelle. Viivyttelystä hetkeäkään, Norna tunki purjeidensa jäänteet ja suuntasi suoraan kohti

kohti lähes näkyvää maata.

Adela oli järkyttynyt. Koskaan ennen elämässään hän ei ollut nähnyt näin paljon kuolemaa ja kärsimystä samassa paikassa. Taistelun aikana hän oli hikoillut auttaessaan auttamaan pinoamaan haavoittuneita ja kuolleita sotilaita erillisiin huoneisiin ja sitten pukemaan haavoittuneita, jotka olivat vielä pelastettavissa. Aluksi hän ei voinut ymmärtää, miksei vanhempi hoitaja antanut hänen pukea kaikkia apua tarvitsevia, mutta haavoittuneiden määrän kasvaessa hän tajusi, ettei hänellä ollut aikaa tai resursseja auttaa kaikkia apua tarvitsevia. Muutama tunti taistelun jälkeen, kun kapteeni kokosi kaikki perässä kunnioittamaan kuolleita, Adela tapasi veljensä. Hän oli erittäin iloinen nähdessään hänet, sillä hän oli kokonainen ja terve. Aluksi hän ei tunnistanut Adela, sillä koko hänen kasvonsa olivat verisen pölyn likaamat.

- Oletko kunnossa? - Adela kysyi kyyneltensä läpi.
- Olen kunnossa - vastasi Conrad ja halasi siskoaan.
- Pian pääsemme vihdoin maihin ja voimme etsiä isän ystäviä - Adela sanoi toiveikkaana.
- Mikään ei ole vielä varmaa - varoitti Conrad - Katsotaan, kuinka

laivalla.

Tulevaisuuden toivoa täynnä olevan keskustelun jälkeen onnentunne täytti heidät, mutta lopulta he selvisivät hirvittävästä taistelusta. Iloisina he lähtivät muiden merimiesten ja sotilaiden kanssa viimeiselle aterialle merellä. Seuraavana aamuna heidän oli määrä olla La Rochellen satamassa. Kaikki laivalla kaipasivat jo mantereelle ja sataman tarjoamaa viihdettä, joten päivällinen syötiin hiljaisuudessa ja he menivät asemiinsa.

4 LUKU

La Rochelle. Pitkän ja uuvuttavan matkan jälkeen Adela ja Conrad olivat vihdoin purjehtineet tähän paikkaan. He olivat täynnä toivoa, vaikka heidän tilanteensa ei ollutkaan helppo. Kirje, jonka he olivat aiemmin saaneet, antoi heille kuitenkin näkymiä tulevaisuuteen. Roland odotti heitä satamassa, jonka kanssa he lähtivät hänen kartanoonsa.

Roland oli heidän viimeinen keinonsa. Hänen talonsa, jota ympäröivät puut ja kukat, huokui lämpöä ja turvallisuutta. Adela ja Conrad tunsivat löytäneensä paikan, jossa he voisivat määritellä elämänsä uudelleen. Rolandin ystävyys tukemana heillä oli mahdollisuus rakentaa elämänsä uudelleen ja toteuttaa unelmansa.

Kynnyksen ylitettyään Adela tunsu saman tunteen kuin Gdanskissa. Hän tiesi jo silloin, että hän tuntisi olonsa kotoisaksi täällä. Roland käveli hänen ja hänen veljensä edellä ja johdatti heidät syvemmälle taloon.

- Hans! Näytä vieraillemme paikkoja! - mies huusi, ja lausuttu nimi sai Adelan muistot palaamaan.
- Ei, se on mahdotonta - Adela hiljensi ajatuksensa nopeasti.

Mutta sitten mahdottomasta tuli mahdollista, ja tuttu siluetti alkoi laskeutua alas puisia, hieman narisevia portaita. Pojan hiukset kimaltelivat auringonvalossa, ja silloin Adelalla ei

ollut enää epäilyksiä. Kun heidän katseensa kohtasivat, myös hänen katseensa osoitti, että hän tunnisti tytön.

- Adela, oletko se todella sinä? - Hans kuulosti erilaiselta kuin silloin, kun he olivat viimeksi nähneet toisensa. Se ei ollut yllättävää, mutta jokin Adelan sydämessä pisti silmään. Hän alkoi miettiä, tunsiko hän yhä Hansin.
- Luoja, luulin todella, etten enää koskaan näkisi sinua - sitten Hans juoksi hänen luokseen ja halasi häntä, ja kaikki huoli lähti Adelasta. Se oli yhä se Hans, jonka hän muisti.

Vaikka Hansin piti vain näyttää heille taloa, heidän tapaamisensa muuttui pitkäksi keskusteluksi elämästä, kuolemasta ja kaikesta muusta, mitä he eivät voineet sanoa toisilleen eron aikana. Tämä herätti Adelassa monenlaisia tunteita. Aluksi hän ei voinut uskoa, että Hans oli sukua Rolandille. Ilo nousi nuorena naisessa nähdessään nuoren miehen, johon hän oli aikoinaan tuntenut syvää kiintymystä, mutta jonka kanssa kohtalo oli erottanut hänet. Adelan nähdessään Hans ei myöskään pystynyt peittämään tunteitaan. Hansin tapaaminen oli kuin paluu menneisyyteen, aikaan, jolloin elämä oli yksinkertaisempaa. Adela ja Hans uusivat nopeasti siteensä, muistelivat vanhoja aikoja, ja Conrad seurasi näitä kohtauksia lempeästi hymyillen, iloiten siitä, että hänen sisarensa oli tässä vaikeassa tilanteessa löytänyt jonkun läheisen.

Ajan myötä nuorten väliset keskustelut muuttuivat yhä henkilökohtaisemmiksi. He kertoivat toisilleen kokemuksistaan, vaikeista päätöksistä, joita heidän oli tehtävä, ja unelmistaan. Adela kertoi Hansin kanssa tulevaisuutta koskevista peloistaan, ja Hans kertoi kamppailustaan selviytyä muuttuvassa maailmassa.

Tyttö antoi hänelle viestejä isästään ja vaikeista ajoista, joita he olivat käyneet läpi. Hans puolestaan kertoi kamppailuistaan ja siitä, miten hän yritti löytää paikkansa maailmassa. Heidän yhteytensä uudistui, ja molempien sydämissä syttyi uusi palo. [kuva 5]

LUKU 5

Ilta laskeutui La Rochellen ylle, ja taivas oli tähtien peitossa. Adela ja Hans päättivät lähteä kävelylle. He kävelivät merenrantaa pitkin. He puhuivat yhteisestä menneisyydestään. Aaltojen kohina ja lempeä tuulenvire toivat mukanaan yhä uusia muistoja. Oli uskomaton tunne saada vihdoinkin käden ulottuville ihminen, josta saattoi vain unelmoida kuukausia. Hans katsoi Adelaa, ja kaikki heidän tuntemansa heijastui hänen silmistään. Heidän siteensä vahvistui ja vahvistui, ja heidän yhteiset hetkensä olivat korvaamattomia molemmille.

Ajan myötä La Rochellesta tuli Adelalle ja Conradille uusi koti, paikka, jossa he löysivät jälleen onnen. Adela, Conrad ja Hans kohtasivat yhdessä haasteita, ja heidän tarinansa sai uusia lukuja, täynnä toivoa, rakkautta ja päättäväisyyttä.

Eräänä yönä, kun taivas oli pilvetön ja tähdet loistivat kirkkaasti, Adela päätti, että hänen oli toteutettava suunnitelma, joka oli ollut hänen mielessään jo pitkään. Hän halusi avata La Rochelleen yrttiapteekin, jossa voitaisiin myydä paikallisia lääkkeitä. Hänestä tuntui, että tämä olisi heidän mahdollisuutensa aloittaa alusta ja rakentaa elämänsä uudelleen menetyksen jälkeen.

Hän kertoi innostuneena ideastaan Hansille, joka oli myös innoissaan. Hän arvosti sitä,

että hänen ideansa saivat tunnustusta ja että hänellä oli mahdollisuus tehdä niistä totta ja toteuttaa unelma auttaa niitä, joilla ei ole mahdollisuutta saada apua.

- Tämä on hieno idea, Adela! Tiesin jo tavatessamme, että haluat elämältä muutakin kuin mukavuutta ja sinun mukavuuttasi, Adela sanoi, ja hänen silmänsä säihkyivät nähdessään, miten hänen rakkaansa oli kypsynyt niin lyhyessä ajassa.

Adela hymyili.

- ”Mutta meidän on löydettävä oikea paikka ja saatava rahat yrityksen aloittamiseen”, Hans nyökkäsi.
- Roland voi auttaa meitä. Hän tuntee paljon ihmisiä kaupungissa, ehkä hän tietää jonkun, joka voisi tukea meitä. Tällainen aloite ei onnistu ilman julkisuutta.

Pian Adela ja Hans menivät Rolandin luo esittelemään ideansa hänelle. Roland kuunteli heitä hymyillen ja tarkkaavaisesti.

- Tämä on hieno aloite! Autan teitä mielelläni tässä hankkeessa”, hän sanoi, ja hänen äänensä oli täynnä innostusta.

Rolandin avustuksella Adela ja Hans alkoivat suunnitella apteekkia. Yhdessä he etsivät sopivaa paikkaa vuokralle ja keskustelivat myös paikallisten yrittäjäkauppiaiden kanssa yhteistyökumppanuuden solmimiseksi. Päivä päivältä he etenivät lähemmäs unelmansa toteuttamista.

Myyvälän muutoutuessa Adela tunsi elämänsä alkavan alusta. Hän oli täynnä energiaa ja toivoa. Kovalla työllä ja päättäväisyydellä he pystyivät avaamaan pienen apteekin Grand Rue -kadulle, josta tuli nopeasti suosittu La Rochellessa. Asukkaat arvostivat Adelan ja Hansin luomaa avoimuutta ja ystävällistä ilmapiiriä. [Kuva 6]

Elämä toi kuitenkin omat yllätyksensä. Vaikka kauppa kukoisti, Adela kamppaili edelleen ajatustensa kanssa isästään ja tämän kuolemasta. Oli tavallista, että hän heräsi öisin surun ja kaipauksen tunteisiin. Hän tiesi, että hänen oli oltava vahva Conradin ja Hansin vuoksi, mutta joskus hänestä tuntui, että se oli liikaa.

Eräänä iltana, kun he olivat sulkemassa kauppaa, Adela istui portailla ja alkoi itkeä. Hans huomasi hänen surunsa ja istuutui hänen viereensä.

- ”Mitä on tekeillä, Adela? - Hän kysyi, ja hänen äänensä oli lämmin ja täynnä huolta.
- ’En voi lakata ajattelemasta isääni’, Adela vastasi pyyhkäisten kyyneleitään pois.
- Joskus minusta tuntuu, että petin hänet, etten tehnyt tarpeeksi auttaakseni häntä - Hans laski kätensä hänen olkapäänsä ympärille.
- Et voi ajatella niin. Sinä teit kaiken voitavasi. Isäsi oli ylpeä sinusta, ja nyt sinun on elettävä itseäsi ja Conradia varten. Adela katsoi Hansia silmiin, ja niissä hän näki ymmärrystä ja tukea.
- Kiitos, Hans. Läsnaolosi merkitsee minulle paljon - heidän katseensa kohtasivat, ja Adela tunsi heidän siteensä vahvistuvan entisestään.

Ajan myötä Adela alkoi löytää iloa päivittäisistä askareistaan ja alkoi jopa unelmoida tulevaisuudesta. Maailma, joka oli ennen näyttänyt harmaalta ja toivottomalta, sai nyt väreä. Hansin ja Conradin tuella Adela ymmärsi, että elämä voi olla kaunista myös menetyksen jälkeen.

Joulun lähestyessä Adela päätti järjestää pienet juhlat. Hän halusi kiittää kaikkia, jotka olivat tukeneet häntä. Hansin ja Conradin avustuksella he valmistivat herkullista ruokaa. Juhlapäivänä talo oli täynnä ihmisiä. La Rochellen asukkaat tulivat juhlimaan tätä erityistä aikaa. Adela oli onnellinen nähdessään hymyt asiakkaidensa ja ystäviensä kasvoilla. Tuona hetkenä hän tajusi, että he olivat rakentaneet jotain erityistä - paikan, joka tuo ihmiset yhteen ja antaa heille iloa.

Illalla vieraiden lähtiessä Adela istui alas Hansin ja Conradin kanssa ja muisteli päivää.

- ”Se oli ihana ilta”, hän sanoi hymyillen.
- Minusta tuntuu, että olemme todella aloittamassa uutta lukua elämässämme. Hans nyökkäsi päätään.
- Tämä on vasta alkua. Yhdessä voimme saavuttaa mitä tahansa, mitä haluamme - Adela katsoi veljeään, joka nyökkäsi hymyillen. Sillä hetkellä Adela tiesi, että kaikista vaikeuksista huolimatta heillä oli toisensa, ja se riitti.

Kun ilta laskeutui ja tähdet valaisivat taivaan, Adela tunsu olevansa vihdoin oikealla tiellä. Yhdessä Hansin ja Conradin kanssa he muodostivat perheen, joka tuki toisiaan kaikissa haasteissa. Päivä päivältä La Rochellesta tuli heidän kotinsa, paikka, jossa he saattoivat jälleen kerran löytää onnen.

ja kauan kadoksissa olleen rauhan.

Adela, Conrad ja Hans tukivat toisiaan. Kukin heistä saattoi luottaa täysin kahteen muuhun. Yhdessä he saattoivat nauraa yhdessä, tehdä töitä yhdessä, mutta myös itkeä vaikeina hetkinä. Nuoria yhdistävä suhde oli täynnä toivoa, rakkautta ja tukea. Jokainen uusi kokemus, jokainen vaikeus, jonka he voittivat, toi heidät lähemmäksi toisiaan, ja heidän suhteensa vahvistui ja vahvistui.

Tämän kautta Adela löysi paikkansa La Rochellessa, jossa joki kietoutui mereen. Ajan myötä hän huomasi, että hänen mahdollisuuksillaan ei ollut rajoja. Hänen siteensä veljeensä on katkeamaton, ja hänen rakkautensa Hansia kohtaan on hänen kallein aarteensa. Yhdessä Hansin ja Conradin kanssa hän oli valmis kohtaamaan tulevaisuuden, kohtalosta riippumatta.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)